

İTA

BÜLTEN BULLETIN

INFO-TÜRK AJANSI
AGENCE INFO-TÜRK
INFO-TÜRK AGENCY

YAYIN VE DAĞITIM: COODIFF YAYIN KOOPERATİFİ
SQUARE CH. M. WISER, 13/2 - 1040 BRUXELLES
TEL: (32-2) 230 34 72 - DEPOT LEGAL: 2198
POSTA ÇEKİ HESABI: COODIFF 000-1164657-75

Bültende yer alan yazılar ve haberler, INFO-TÜRK kaynak gösterilerek kullanılabilir

AYLIK BÜLTEN
Yıl III - Ekim 1979
Türkçe 36
Yıllık abone
Benelux 200 FB
Benelux dışı 250 FB

YURT DIŞINDAKİ TÜRKİYELİ İŞÇİLERE KARŞI İKİ YANLI SALDIRI: BİR YANDAN SİNDİRME VE KAÇIRMA, ÖTE YANDAN ÖZÜMLEME SİYASETİ

BRÜKSEL (İTA) - Avrupa'da büyük kapitalist bunalımın patlak verdiği 1973 yılından beri "istenmeyen adam" ilan edilen göçmen işçilere karşı saldırılar, son zamanlarda iki yanlı bir gelişim göstermeğe başlamıştır. Bunlardan birincisi, 1973'ten beri uygulanagelen sindirme, tehdit, bıktırıp ülkeyi terketme zorunda bırakma veya zorla geri gönderme yöntemlerine daha sistematik ve yoğun biçimde başvurulmasıdır. İkincisi ise, tüm düşmanlık duygularına rağmen, gelişmiş kapitalist ülkelerin yine de ağır ve pis işlerde çalıştırmak için yabancı işgücüne gereksinimi olduğunu göz önünde tutarak, göçmen işçilerden bir kısmının ülkede bırakılması, ancak bu kalan kesimin hızla asimile edilmesi, yani özümlemesidir. Böylece baştan defedilmesi kendi çıkarları açısından olanaksız bulunan belli bir kesim yabancı işçiye kendi ulusal kişiliği unutturularak, bulunduğu ülkenin tüm normları kabul ettirilmek istenmektedir. Bu uygulamayı İskandinav ülkeleri yıllardır başarıyla yürütmüş olup, bir yıldan beri de Alman Hükümeti, "gastarbeiter" (konuk işçi) niteliğini hiç değilse bir kısım yabancı işçi için bir yana atıp, onları "almanlaştırma" kampanyasına girişmiştir.

Aslında sözü edilen uygulamaların hedefi; tüm yabancı işçiler de değildir. Halen Avrupa Ortak Pazarı üyesi bulunan İtalya'dan gelen işçiler, serbest dolaşım ve istedikleri ülkede çalışma hakkına sahip oldukları için, otomatikman böyle bir uygulamanın dışında kalmaktadırlar.

Kapitalist kuzey Avrupa ülkelerinde bulunan diğer yabancı işçi grupları içinde İspanyollar, Yunanlılar ve Portekizliler de, "yarı ayrıcalıklı" bir statüye girmişlerdir. Zira, Yunanistan'ın Avrupa Ortak Pazarı'na asil üye olarak katılması kesinleşmiştir. Diğer 2 ülke de asil üyelik için müracaatlarını yapmış olup, kısa süre sonra bu ülkelerin işçileri de kuzey Avrupa kapitalist ülkelerinde serbest dolaşım ve çalışma hakkını elde edeceklerdir.

Geriye kala kala, Türkiyeli işçilerle Kuzey Afrika'dan gelmiş Cezayirli, Faslı ve Tunuslu işçiler kalmaktadır. İşte hedef bunlardır. /.

Almanya'daki Türkiyeliler nüfus üzerine spekülasyonlar

-Kapitalist Avrupa ülkelerindeki Türkiyeliler işçilerin durumunun en yoğun tartışma konusu olduğu ve sözü edilen uygulamaların en kapsamlı ve sistemli yürütüldüğü ülke, hiç kuşkusuz, Federal Almanya'dır.

Yapılan baskılar nedeniyle Türkiyeliler işçilerin bir kısmı ülkelere geri dönmek zorunda kalmış olmakla beraber, yine de, bu ülkede en büyük yabancı nüfusunu Türkiyeliler oluşturmaktadır.

Federal Çalışma Kurumu'ndan yapılan bir açıklamaya göre, 1974 Haziran sonunda bu ülkede toplam 2.331.173 yabancı işçi varken, bu sayı beş yılda yarım milyon civarında azalarak 1.864.051'e düşmüştür. Yine de bu sayı, Almanya'da genel çalışan nüfusun yüzde 9,1'ini oluşturmaktadır. 1,800,000 yabancı işçinin milliyetlere göre dağılımı ise şöyledir: Türkiyeliler 511.169 (%27,4), Yugoslavlar 366.700 (%19,7), İtalyanlar 290.500 (%17,4), Yunanlılar 142.600 (%7,7), İspanyollar 90.900 (%4,8), Portekizliler 58.300 (%3,1).

Ancak Federal Almanya içinde bu azalma ve dağılım bölgeden bölgeye de farklılık göstermektedir. Özellikle Almanların, özel konumu nedeniyle Berlin'de yaşamak istememelerinden ötürü, bu kentte yabancı nüfus hızla artış kaydetmektedir. Eyalet İstatistik Dairesi'nin verdiği bilgiye göre, 1965'te kentte sadece 39.865 yabancı bulunurken bu sayı 1970 'te 128.897'ye, 1972'de 160.583'e, 1974'te 190.555'e ulaşmıştır. Ekonomik bunalım nedeniyle 1975 ve 1976 yıllarında kentteki yabancı nüfusta az miktarda bir düşüş görülmüşse de, 1977'den itibaren yeniden hızlı artış kaydederek 1978'de 196.272'ye çıkmıştır. Bu nüfus içerisinde Türkiyelilerin sayısı ise, 1979 Haziran verilerine göre 94.600'ü bulmuştur.

Kaldı ki; Federal Almanya'nın genelinde de, Türkiyeliler çalışan nüfusun azalmasına karşılık, aileleri ve çocuklarıyla birlikte genel Türkiyeliler nüfusun sayısında, doğumlardan ötürü hızlı bir artış vardır. 1978 sonu verilerine göre Federal Almanya'daki Türkiyeliler genel nüfus sayısı 1.165.000'dir. Bunun 373.000'ini, 15 yaşından küçük çocuklar oluşturmaktadır.

İşte bu hızlı nüfus artış gerçeğini dikkate alan Alman ARD ve ZDF televizyonları, ortaklaşa hazırladıkları bir programda "2020 yılında Almanya'da Türkiyelilerin son Alman'ı mezara götüreceği" kehanetini ortaya atmışlardır. Buna neden olarak da, Türkiyeliler nüfusta doğum oranı çok yüksek iken, Almanlar arasında bu oranın giderek sifira yaklaşması ve hattâ bir süre sonra ölümlerin doğumlardan fazla olması nedeniyle Alman nüfusunun tükenmesi ihtimali gösterilmiştir.

Türkiyeliler işçi ailelerine terör uygulanıyor

Türkiyeliler nüfusun artışını önlemek için akla ilk gelen yol, çalışma izni bulunmayan veya belgelerinde eksiklik olanları derhal kapı dışarı edip Türkiye'ye yollamak olmaktadır.

Milliyet Gazetesi'nin açıkladığına göre, son üç ay içerisinde, Nordrhein Westfalen Eyaleti'nden sınır dışı edilen yabancıların sayısı 637'yi bulmuştur. Çoğu turist olarak çalıştıkları için sınır dışı edilen yabancıların 273'ü Türkiye Cumhuriyeti yurttaşlarıdır. 1979 yılı başından beri dokuz ay içerisinde sadece bu eyaletten sınır dışı edilen yabancıların sayısı 1402'ye ulaşmış olup, Türkiyeliler bunlar arasında 564 kişi ile en büyük kesimi oluşturmaktadır.

Alman polisi, çalışma izni olan Türkiyeliler işçilere bile bazen oturma izni vermemekte ve bunların bir yerde çalıştığını tesbit ettiği anda kendilerini sınır dışı etmektedir. Nitekim, 30 Eylül 1979 tarihli Hürriyet'in bildirdiğine göre, Mühlacker'de bir fabrikaya baskın yapan polis, 15 Türkiyeliler işçiyi yakalamıştır. Bu işçilerden 12'sinin hem çalışma hem de oturma izinlerinin olmadığı, üçünün ise çalışma izni olmakla beraber oturma izni bulunmadığı tesbit edilmiştir. Yakalanan işçiler derhal sınır dışı edilmişlerdir.

Güvenlik kuvvetlerinin kaçak Türkiyeliler işçi avını sürdürmesinin yanı sıra, yabancı düşmanı, ırkçı çevreler de, Türkiyeliler nüfusa karşı tehdit, baskı ve

terörü yoğunlaştırmışlardır. Özellikle çeşitli seçim kampanyaları sırasında faşist NPD partisinin "yabancı düşmanlığı"nı ana kampanya unsurlarından biri olarak kullandığı dikkati çekmektedir. Örneğin, 7 Ekim 1979 günü Bremen'de yapılan Eyalet Parlamento seçimleri dolayısıyla NPD, "Yabancı Entegrasyonuna Karşımız" sloganı altında yabancı düşmanlığı propagandası yürütmüştür.

Ancak açıkça faşist olmasalar da, ırkçı Almanlar arasında şiddete varan bir yabancı düşmanlığı giderek egemen olmaktadır. Nitekim 30 Eylül günü Plattenburg'ta bir parkta pazar gezintisi yapan Türkiyeli işçilerden bir gruba, Alman gençleri saldırarak hakarete bulunmuşlardır. Bunun üzerine iki taraf arasında çıkan kavga yatıştırılmışsa da, birkaç saat sonra gezintiden dönen Türkiyeli işçiler, evlerinin Alman ırkçıları tarafından basıldığını ve ailelerinin tehdit edildiğini görmüşlerdir. Bunun üzerine polise şikayette bulunmuşlarsa da, müdahale eden olmamıştır. Geç vakit 15-20 kadar elleri sopalı, zincirli bıçaklı Alman genci evlere yeniden baskın yapmışlardır. Türkiyeli işçiler bu saldırı karşısında kendilerini savunmak zorunda kalmışlardır. Çatışma sonunda iki taraf da yaralı verdiği gibi, bir saldırgan Alman genci de ölmüştür. Bunun üzerine olay yerine gelen polisler, saldırganlara karşı gereken önlemleri alacak yerde, "bir dahaki sefere belki 200 kişi gelirler, bir şey yapamayız, başınızın çaresine bakın," demişlerdir. Güvenlik kuvvetlerinin de kendilerini korumaması karşısında Türkiyeli işçi aileleri evlerini terk ederek başka mahallelerdeki yakınlarının ve arkadaşlarının yanlarına sığınmak zorunda kalmışlardır.

14 Eylül 1979 cuma gecesi de, Hamburg'ta, Mustafa Gül adındaki bir Türkiyeli işçi, üç Alman tarafından gece vakti dövüldükten sonra kanala atılarak öldürülmüştür.

Türkiyeli işçileri özümleme yolundaki girişimler

Yukarıda da değildiği gibi, bir yandan bu baskı ve sindirme uygulamaları sürerken, öte yandan bazı sektörlerin sürekli yabancı işgücüne ihtiyaç duyması, Alman makamlarını, Türkiyeli işçilerin bir kısmına da özümleme siyaseti uygulamasına yolaçmıştır.

Milliyet Gazetesi'nin 15 Temmuz 1979 tarihli sayısında Bonn'dan bildirdiği bir habere göre, bazı Alman işadamları hükümete bir çağrıda bulunarak, "yabancı işçi alımını durduran kararın esnek bir hale getirilmesini istemişlerdir." Birçok iş dalında çekilen kalifiye işçi sıkıntısının, bu kollardaki üretimi olumsuz yönde etkilediğini ve işverenlerin yeni yatırımlara gitmelerini önlediğini ileri süren işadamları, özellikle otel ve lokanta işkolunda büyük bir işgücü sıkıntısı bulunduğunu belirtmişlerdir.

Alman kapitalizminin bu istemlerini göz önünde tutan Alman makamları, hatırlanacağı üzere, bir süre önce, Almanya'daki yabancı işçilerin eşlerine ve yetişkin çocuklarına çalışma izni verilmesini sağlayacak mevzuat değişiklikleri yapmışlardır.

Son olarak da, 18 yaşını doldurmuş yabancı gençlere Alman vatandaşlığı hakkının verilmesini öngören bir tasarı üzerinde çalışılmaktadır. Bu tasarı, son şeklini, eyaletler içişleri bakanlarının 21 Aralık'ta Bonn'da yapacakları toplantıda alacaktır.

Kuzey Ren Westfalya Eyaleti İçişleri Bakanı Hirsch tarafından hazırlanan tasarıda, Almanya'da doğan veya çocukluk yıllarını Almanya'da geçiren yabancı çocuklarına Alman vatandaşlığına geçme hakkı tanınmaktadır. Hirsch, bu konuda verdiği demeçte, Alman okullarında yarım milyondan fazla yabancı işçi çocuğunun okuduğunu belirterek, "Bu tasarı, yabancıların Alman toplumuna kaynaşmasında önemli rol oynayacaktır," demiştir.

Öte yandan, Federal Almanya Başbakanı Helmut Schmidt tarafından yılbaşında "yabancı işçi sorunlarını incelemek ve bu konuda bir rapor hazırlamak"la görevlendirilen Avrupa Parlamentosu Üyesi Heinz Kühn, incelemelerine ilişkin olarak basına yaptığı ilk açıklamada, Almanya'nın bir göçmenler ülkesi haline geldiğini belirterek, "yabancı işçilerin Alman toplumuna kaynaştırılması için daha etkin önlemler almak gerektiğini" söylemiştir. Kühn de, bu kaynaştırma siyasetinde en etkin yöntemlerin, yabancı gençlere vatandaşlık hakkı verilmesi, yabancıların yerel seçimlerde oy hakkı tanınması, tüm yabancı çocuklarına Alman eğitiminden yararlanma hakkının tanınması olduğunu açıklamıştır. /.

Bu arada, özümleme siyasetinin araçlarından biri olarak ilk kez Berlin kentinde uygulamaya sokulan "Türk gençlerine polis olma hakkı tanınması" konusu, diğer Alman eyaletlerinde geniş tartışmalara yolaçmaktadır. Soruna uzun vadeli bakan Alman yöneticileri, bu projeyi desteklerken, Alman olmayan bir işçi çocuğuna üniforma giydirilmesinin ırkçı Alman çevrelerinde tepki yaratacağını ve kendi seçim şanslarını azaltacağını düşünen bazı eyalet yöneticileri, en azından "şimdilik" kaydıyla bu projeye karşı çıkmaktadırlar.

Ancak geçen sayıda da belirttiğimiz gibi, ağır ve tehlikeli işlerde kullanılacak polis ajanlarına ihtiyacı artan Alman yöneticilerinin, Türk gençlerine üniforma giydirmek suretiyle, bir yandan kadro noksanlarını gidermek imkanını bulabileceklerini, öte yandan Türkiyeli gençleri bu yoldan daha kolay özümleyebileceklerini düşünerek, bir süre sonra bu projeyi Almanya çapında benimseyecekleri muhakkaktır.

(H-M-C-DG-26/10)

TÜRKİYE HÂLÂ GÖÇ SİYASETİNİ BELİRLEMEDİ

BRÜKSEL (İTA) - Yurt dışındaki bir milyondan fazla Türkiyeli işçi üzerine, buldukları ülkelerin hükümetleri çeşitli kararlar alır, bir yandan sindirme ve yıldırma, öte yandan özümleme siyasetleri uygularken, Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti, bu vatandaşlara yönelik uzun erimli bir siyaseti hâlâ belirleyebilmiş değildir.

Ecevit Hükümeti'nin "çifte vatandaşlık" projesi veya "döviz bedelli askerlik" projesi hâlâ yasalaşmadığı gibi, Alman Hükümeti'nin almakta olduğu önlemler karşısında bunların etkinlikleri de kalmamaktadır.

Örneğin, Türkiyeli gençlere Alman vatandaşlığı hakkını tanıyacak olan Alman Hükümeti, bunların aynı zamanda Türkiye vatandaşlığını sürdürmelerini, kendi özümleme siyasetine ters düşeceği için, asla kabul etmeyecektir. Bu durumda, binlerce genç Alman vatandaşlığını tercih etmek durumunda kalacaktır. Üstelik, Alman vatandaşlığına geçen bir gencin artık Türkiye Ordusu'nda askerlik yapma zorunluluğu ortadan kalkacağı için, hayal edildiği gibi 300.000 TL karşılığı döviz bedel ödemesine de gerek kalmayacaktır.

Aslında, Türkiye hükümetleri, Türkiyeli göçmen işçilerin sorunlarına sadece döviz sağlama açısından yaklaşmaktadırlar. Gerçekten de, yurt dışındaki işçiler, Türkiye'ye her yıl, ihracat gelirine yakın döviz geliri sağlamaktadırlar. Milliyet Gazetesi'nin 13 Eylül 1979 tarihli sayısında yer alan bir açıklamaya göre, ülkelere en fazla para gönderen yabancı işçilerin başında Türkiyeliler gelmektedir. 1978 yılında Almanya'daki işçiler tasarruflarının 2 milyar mark'lık kısmını Türkiye'ye göndermişlerdir. Bu paraların yarısı resmi yollardan, yarısı da karaborsadan ülkeye sokulmuştur.

Öte yandan, bugün döviz kaynağı olan işçiler yarın Türkiye'ye dönecek olurlarsa, Türk hükümetleri, döviz kaynağından yoksun kalacakları gibi, bir de bu yeni gelen işçilere ve ailelerine Türkiye'de ek iş alanları açmak zorunda kalacaklardır. Nitekim, Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) tarafından hazırlanan bir raporda, "Batı Almanya'da çalışan Türkiyeli işçilerin yarısının ülkeye dönmesi halinde, bunları istihdam edebilmek için Türkiye'deki ihracata yönelik sanayilerin 15 yıl süreyle yılda en az yüzde 26 oranında bir hızla büyümesi gerektiği," vurgulanmaktadır.

Bu gerçekleri Türk hükümetleri de bildiği içindir ki; yurt dışındaki işçilerin uzun vadeli sorunlarına ilişkin her hangi bir çalışma yapmamakta, bir bakıma, onların halen buldukları ülkelerde kalmalarından memnun olmaktadır.

Ancak, bu da giderek bir çözüm olmaktan çıkacaktır. Zira, yine Milliyet Gazetesi'nin 13 Eylül 1979 tarihli sayısında açıklanan bir başka inceleme raporuna göre, yabancı işçiler halen buldukları ülkeye adapte oldukça, gerek çocuk yapma, gerekse tasarruflarında bulunma eğilimleri zayıflamaktadır. Nitekim, Almanya'nın yaşam koşullarına uymaya başlayan yabancı işçiler arasındaki doğum sayısı, 1974'te 100 bin iken 1978'de 75 bin'e düşmüştür. Artık kendi ülkelerindeki aile-

lerini de yanlarına getiren yabancı işçiler, daha az çocuk yaparak günlük yaşam koşullarını daha iyileştirmeye, yerli işçilerin yaşam standartlarını yakalamaya çalışmakta, dolayısıyla da tasarruf etmek yerine gelirlerini daha iyi yaşamaya harcamaktadırlar. (M-C-H-DG-20/10)

LIBYA'DA 700 TÜRKİYELİ İŞÇİ KUŞATMA ALTINDA AÇLIKLA KARŞI KARŞIYA

ANKARA (İTA) - Libya Deniz Kuvvetleri'ne ait stratejik liman inşaatında çalıştırılan 700 kadar Türkiyeli işçi, tam bir askeri abluka altında esir kampı hayatı yaşamakta, maaşlarını alamadıkları gibi, yiyecek ve içecek dahi sağlamakta güçlük çekmektedirler.

İnşaatı üstlenen Türk firmasıyla anlaşmazlık çıkması ve sözleşmenin bozulması üzerine, Libyalılar bir bölük askeri inşaat şantiyesine göndermişler, tüm araçlara da elkoyarak Türkiyeli işçilerin iş sahasından dışarı çıkmasını sıkı izne bağlamışlardır.

7 aydır aylıklarını alamayan işçiler, Libya Hükümeti'nden 6 milyon dolar civarında alacaklı durumdadırlar. Ailelerine tek kuruş göndermek şöyle dursun, yiyecek parasını dahi zar zor denkleştirebilen Türkiyeli işçiler, alış veriş yapabilmek için 7 kilometre mesafedeki bir kasabaya 45 derece sıcakta yaya gidip gelmek zorunda bırakılmaktadırlar.

Türkiyeli işçilerin bu duruma düşürülmesinden, Libya yetkilileri kadar, işçileri güvence altına alacak bir anlaşma yapmamış olan müteahhit de sorumludur. Bu müteahhit, Kıbrıs "Türk Federe Devleti Başkanı" Rauf Denktaş'ın kardeşi, Ertugrul Denktaş'tır. (H-DG-28/9)

BELÇİKA'DA YABANCI DÜŞMANLIĞI ŞİDDETLENİYOR

BRÜKSEL (İTA) - Belçika'da yabancı düşmanlığı hızlı bir şekilde tırmanmakta, her fırsatta yabancı işçileri hedef alan kampanyalara girilmektedir. Bunun somut örneği, Ekim ayı başında Limbourg madenlerinde patlak veren grev sırasında görülmüştür.

Ucuz emekgücü sağlamak üzere Türkiye'den bir zamanlar köle devşirir gibi toplanarak Belçika'ya getirilip binlerce metre derinlikteki maden damarlarına indirilen Türkiyeli işçiler, çeşitli sorunlarına çözüm bulunmaması nedeniyle, ilk kez 1978'in Aralık ayında Brüksel'de Türkiyeli İşçiler Kültür Merkezi'nin düzenlediği bir basın toplantısında sorunlarını kamuoyuna açıklamış bulunuyorlardı.

Bu sorunların başında, yerli işçilerle aralarındaki ücret ve hak eşitsizliği, ağır çalışma ve yaşam koşulları ve nihayet bu bölgede patron tercümanları tarafından Belçika ve Türk makamlarının bilgisi dahilinde yürütülen işçi simsarlığı gelmekteydi. Hattâ, işçi simsarı bir tercüman hakkında da Belçika Kraliyet Savcılığı'na belgeleriyle resmen şikayette bulunulmuştu.

Üzerinden dokuz ay geçtiği halde, ne Belçika Hükümeti'nin göç siyasetinde yabancı işçiler lehine bir değişiklik olmuş, ne işçi simsarlığı yaptıkları belgeleriyle saptananlar hakkında bir işlemde bulunulmuştur.

İşte bu vurdumduymazlık üzerine, Türkiyeli madencilerin sabrı taşmış, yerüstünde çalışan Belçikalı işçilerin grevini desteklemek üzere giriştikleri direniş hareketi, kısa zamanda Zolder, Beringen, Heusden, Eisdan, Winterslag ve Waterschei madenlerini sarmıştır.

Sosyal mücadele deneyimine sahip bulunmayan Türkiyeli işçilerin, ağır polis baskısının da etkisiyle, bugüne kadar kendilerine dayatılan bütün ağır koşulları kabullenmesine alışmış olan patronlar, bu toplu direniş karşısında grevcilerin üzerine jandarma birlikleri sevkettirmişler, Türkiyeli işçi mahal-

lelerini kuşattırarak gaz bombalarıyla saldırtmışlar, gece yarılarda erkek, kadın, çoluk çocuk demeden cop ve dipçikten geçirtmişlerdir.

Türkiyeli madencilerin hemen hepsinin üye oldukları Belçika'nın iki büyük sendika merkezinin de greve sahip çıkmamaları, grevcileri usulsüz grev yapmakla suçlamaları da, kömür madeni patronların ve yabancı düşmanı belediye yöneticilerine, bu hunharca terör uygulamasında cesaret vermiştir.

Bu arada bir yandan Bozkurtlar, bir yandan da direniş alanına gelen Konsolosluk mensupları, açıkça grev kırıcılığı yapmışlardır.

Türkiyeli madencilerin haklı grevi üzerine, Belçika ırkçı çevreleri, derhal "Türklerin usulsüz grev yaptıkları, barbarlık ettikleri" söylentilerini çıkartarak kamuoyunu ve yerli işçileri onlar aleyhine kışkırtmağa kalkmışlardır. Hatta bazı gazeteler, ilerici kamuoyunu da Türkiyeli grevciler aleyhine kışkırtmak için, grevin "Bozkurtlar" tarafından yürütüldüğü yalanını yaymışlardır.

Bunun üzerine Türkiyeli İşçiler Kültür Merkezi, önce tüm madencilere Türkçe bir bildiri yayınlayarak ekonomik ve demokratik istemlerini net bir şekilde formüle etmiş, daha sonra da Brüksel'de bir basın toplantısı düzenleyerek kamuoyunu Türkiyeli işçilerin sorunları konusunda aydınlatmıştır.

Bunun üzerine sendikaların araya girmesiyle bazı ekonomik istemler konusunda geçici anlaşmaya varılmış ve greve son verilmişse de, eşitsizlik, haksızlık ve işçi samsarı patron tercümanları saltanatı aynen sürüp gitmektedir. Bu bakımdan Limbourg madenlerinde her zaman için yeni grevler patlak vermesi mümkündür.

Schaarbeek Belediyesi'nin ırkçı saldırısı

Genel yabancı düşmanlığı kampanyasına paralel olarak, halen Türkiyeli işçilerin yoğun olarak oturdukları Brüksel'in Schaarbeek Mahallesi'nin Belediye Başkanı Nols da, bir bülten yayınlayarak yabancı işçileri, mahallede huzuru kaçırmak, çocukları dışarı bırakarak sokakları kirletmek, gürültü yapmakla suçlamış, yerli nüfusun istemlerine uyararak, yabancı nüfusa karşı polis önlemlerini artıracığı tehdidini savurmıştır.

Oysa, kendilerine insanca yaşayacak ev verilmeyen, altı yedi kişi bir odaya sığınmak zorunda kalan Türkiyeli ailelerin çocuklarının gece gündüz evde hapis kalamayacaklarını, çocuk bahçeleri ve parklar olmadığı için de bu çocukların parklarda oynamak zorunda kalacaklarını Bay Nols da pek âlâ bilmektedir.

Schaarbeek Belediye Başkanı'nın bu ırkçı çıkışı; göçmen işçi örgütlerinin olduğu kadar, Belçika demokratik çevrelerinin de geniş tepkisine yolaçmıştır. Sendikalar tutumu protesto ettikleri gibi, Sosyalist FGTB Sendika Merkezi, ayrıca 27 Ekim günü Brüksel'de Göçmen İşçiler Şenliği düzenleyerek, işçi sınıfının bu kesimini sonuna kadar savunacağını açıklamıştır.

Uluslararası Çocuk Yılı'nda dokuz çocuklu Türk ailesi sınırdaşı ediliyor

Yabancı düşmanlığının bir başka somut örneği de, Uluslararası Çocuk Yılı' Belçika'nın her yerinde bakımlı Belçikalı çocukların katıldığı şenliklerle kutlanırken, bir Türkiyeli maden işçisinin, eşi ve dokuz çocuğuyla birlikte ülkeyi terketme emri almasıdır.

Boğazlayan'lı 43 yaşındaki Mehmet Can, yıllarca önce Belçika'ya kaçak olarak gelmiş ve işçi samsarları tarafından hiçbir sosyal güvence tanınmaksızın yeraltında kaçak olarak çalıştırılmıştır.

1974 yılında kaçak işçilere af çıkartılması üzerine Can kaçak durumundan kurtulmuşsa da, bir süre sonra, daha önceki ağır çalışma koşullarından ötürü hasta düşmüştür. Sosyal sigortalar doktorundan izin alarak birkaç ay için Türkiye'ye dönen Mehmet Can, çocuklarını da beraberine alarak tekrar Belçika'ya geldiğinde, işçi samsarlarının bir tertibiyle karşı karşıya kalmıştır.

Can'ın Türkiye'ye gidişinden yararlanan işçi samsarı bir tercüman ve işbirliği yaptığı polis, kendisinin "kesin dönüş" yaptığını ileri sürerek çalışma ve oturma iznini iptal ettirmişlerdir. Geri geldiğinde de, 5 bin frank rüşvet verdiği takdirde yeniden çalışma ve oturma izni çıkartacaklarını söylemişler, parayı alamayınca da, kendisine "ülkeyi terk" emri verdirtmişlerdir. ./.

1980 yılına kadar sigorta doktorları tarafından istirahatli sayıldığı halde, Yabancılar Polisi'nin insanlık dışı uygulamasıyla karşı karşıya kalan Can karara itiraz etmişse de, Adalet Bakanlığı da, 10 Mayıs 1979'da "davranışlarının Belçika'da kamu düzenini bozucu nitelikte olduğu" bahanesini ileri sürerek "ülkeyi terk" emrini tekrarlamıştır.

Türkiye Adalet Bakanı'nın adaşı olan Mehmet Can'ın Belçika Adalet Bakanı'nın emriyle sınır dışı edilmek istenmesine karşı, avukatları, Danıştay'a itirazda bulunmuşlardır. Ancak, mevcut mevzuata göre, Danıştay'ın kararını beklemeyen de Yabancılar Polisi'nin her an Can'ı eşi ve dokuz çocuğuyla birlikte sınır dışı etmesi mümkündür.

Üstelik, çocuk paraları da kesildiğinden, Mehmet Can ailesi bu çileli bekleyiş günlerini yarı aç yarı tok sürdürmektedir:

Türkiye Büyükelçiliği'nin de kendi vatandaşının hakkına sahip çıkmaması karşısında, Türkiyeli İşçiler Kültür Merkezi, 10 Ekim 1979'da düzenlediği basın toplantısında Mehmet Can'ı; eşini ve dokuz çocuğunu televizyon kameralarının karşısına çıkartarak sormuştur:

"Her gün insan hak ve özgürlükleri edebiyatı yapan Belçikalılar, Uluslararası Çocuk Yılı'nda dokuz Türkiyeli çocuk açlık ve sefaletin kucasına itilirken sizler neredesiniz?"

"Döviz çekmek söz konusu olunca işçiyi 'muhterem vatandaş' ilan eden Türk Hükümeti, Türk Elçiliği, aynı vatandaş sahipsiz açlık ve sefalete terk edilirken sizler neredesiniz?"

(TIKM-DG-11/10)

+++++

İnfo-Türk'ün Yeni Kitabı

BAGLANTISIZ ÜLKELER HAREKETİ

Eylül 1979 başında Küba'nın başkenti Havana'da yüze yakın ülkenin ve ulusal kurtuluş hareketinin katılmasıyla yapılan Bağlantısızlar Altıncı Zirve Konferansı, emperyalizmin tüm baltalama ve bölme girişimlerine rağmen, Hareket'in birliğini koruduğunu, nicel ve nitel olarak geliştiğini, dünya devrimci sürecinin önemli bir bileşeni olduğunu kanıtlamış bulunuyor. Bu yeni broşürümüzde, Hareket'in geçmişi, ilkeleri, örgütsel yapısı, emperyalizmin tertipleri, yeni üç yıllık dönem başkanı Fidel Castro'nun konuşması, Hareket'in perspektifleri ve Türkiye açısından önemi ayrıntılı olarak incelenmektedir.

64 sayfa, 45 FB

Ayrıca

1. Türkiye İşçi Partisi Programı (tam metin Fransızca) 64 sayfa, 45 FB
2. Türkiye İşçi Partisi 2. Kongre Kararları
(Tam metin Fransızca ve İngilizce) 16 sayfa, 15 FB

Bu yeni yayınlar ve İnfo-Türk'ün diğer tüm yayınları için sipariş adresi:

COODIFF - 13/2, Square Wiser - 1040 Bruxelles - BELÇİKA

Posta çeki havale numarası:
COODIFF - CCP 000-1164657-75 (aynı adres).